

РЕШЕНИЕ

№ 8552

гр. София, 04.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 11 състав, в публично заседание на 23.02.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петя Стоилова

при участието на секретаря Иванка Александрова, като разгледа дело номер **759** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. АПК вр. с чл.10а, ал.1 от ЗЧРБ.

Образувано е по жалба на И. А. – гражданин на М., чрез адв. Б. срещу Отказ от 19.12.2025г. за издаване на виза тип „Д“ на Завеждащ консулската служба на Република Б. в [населено място], К. М. по заявление, подадено на 19.09.2025г.

Твърди се в жалбата, че постановеният отказ е незаконосъобразен - издаден при съществени административнопроцесуални нарушения, при неправилно приложение на материалния закон и е издаден от некомпетентен орган, като посоченото в неговите мотиви не е обосновано и не е доказано. Мотивите на административния орган не са изложени подробно, а е цитирана единствено разпоредбата от ЗЧРБ, на която органът се позовава при постановяване на отказа. С така постановения отказ са нарушени и засегнати човешките права на жалбоподателя - основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека.

В съдебно заседание по делото жалбоподателят се представлява от адв. Б., който поддържа жалбата. Заявява, че И. А. е женен за българска гражданка и доброволно е напуснал страната с цел уреждане на законния си престой в РБългария, за да полага грижи за семейството си.

Ответникът – Консулско длъжностно лице в Консулската служба на Република Б. в в [населено място], К. М. не изпраща представител.

Софийска градска не взема становище.

Административен съд София - град, I АО, 11 с-в след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С оспорения Стандартен формуляр за уведомление за основанията за отказ за издаване на виза, постановен от ЗКС на Република Б. в [населено място], К. М. по заявление, подадено на

19.09.2025г. е отказана виза тип „Д“ на И. А. – гражданин на М.. Като основания за отказа са посочени: чл.10, ал.1, т.11 от ЗЧРБ – при предишно пребиваване е нарушил трудовото или данъчното законодателство на страната. Установено е, че апликантът има наложена Принудителна административна мярка „Връщане“, като последната е от 2018г. От 2018 г. до 2025 г. при изпълнение на ПАМ е отказал съдействие на полицейските органи, като е заявил, че няма паспорт, а е отказал да му издадат пасаван. Сключил е граждански брак в страната на 14.03.2022г., което е показателно, че притежава паспорт. Също през посочения период е нарушил трудовото законодателство на Република Б., като е работил, без да има право на това.

С разпореждането за насрочване на делото, съдът е задължил ДАНС и Дирекция „Миграция“ да представят изготвените документи и становища в хода на на проведената съгласувателна процедура по отказа за издаване на виза на И. А..

На 10.02.2026г. по делото е постъпило писмо от зам. директора на Дирекция „Миграция“ с приложено становището на дирекцията, което е отрицателно. При извършени справки в НШИС е установено, че спрямо чуждия гражданин има наложени принудителни административни мерки „Връщане до страна на произход“ като последната е от 2018г. През времето от 2018г. до 2025г., в което служителите на дирекция „Миграция“ - МВР са искали да изпълнят наложената мярка „Връщане“, чужденецът е заявявал, че няма документ за пътуване (национален паспорт), като без паспорт или пасаван той не може да бъде изведен от Република Б.. При провежданите с апликанта беседи, в които той е убеждаван от служителите на дирекция „Миграция“ - МВР да попълни декларация, с която да му бъде издаден пасаван, същият е заявявал, че не желае да си извади пасаван или паспорт. Установено е, че чужденецът е сключил граждански брак с българска гражданка на 14.03.2022г. в [населено място]. За да сключи брак, следва да представи валиден национален паспорт, поради което е направен е извод, че чуждият гражданин е имал такъв и го е укривал от служителите на дирекция „Миграция“. Справка на представения трудов договор към заявлението за виза е установила, че чужденецът има действащ трудов договор с фирма „Бед транс“ ЕООД, като преди това е имал сключен такъв с „Картаген – 2009“ ЕООД без да е имал право да извършва законна трудова дейност.

Държавна агенция „Национална сигурност“ с писмо от 05.02.26г. прилага изразеното отрицателно становище в Националната визова информационна система. А. не е бил идентифициран като заплахата за националната сигурност, но е било установено, че попада в хипотезата на чл. 10, ал. 1, т. 11 от ЗЧРБ. При извършената проверка е установено, че чуждият гражданин има наложени ПАМ „Връщане“ от 2018г., като от 2018г. до 2025г., при действия за изпълнение на ПАМ, същия е отказал съдействие на полицейските органи. Заявил, че няма паспорт и е отказал издаването на пасаван, но е сключил граждански брак в страната през 2022г., което е показателно, че притежава паспорт. През посочения период чуждият гражданин е нарушил трудовото законодателство на Р Б., като е работил без да има право на това.

При така установената фактическа обстановка, настоящият състав прави следните правни изводи: Жалбата е допустима, подадена е в срок и от лице, което има правен интерес. Отказът е по чл.9а, ал.2, т.4 от ЗЧРБ, но на основание чл.10а, ал.4 от ЗЧРБ подлежи на обжалване, тъй като лицето претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека – правото му на личен живот.

Разгледана по същество жалбата се явява НЕОСНОВАТЕЛНА.

Оспореният отказ за виза е издаден от компетентен орган, не се констатира съществени нарушения на административно-производствените правила, правилно е приложен от административния орган и материалният закон.

Съгласно посоченото в акта правно основание за отказ чл.10, ал.1, т.11 от ЗЧРБ – при предишно

пребиваване е нарушил трудовото и данъчното законодателство на страната. Установено е, че лицето е пребивавало и преди в Република Б. и спрямо него има наложени принудителни административни мерки по ЗЧРБ „Връщане до страна на произход“. Последната такава мярка е наложена през 2018г., като до 2025г. не е могла да бъде изпълнена, тъй като чужденецът е укривал националния си паспорт и не е съдействал на миграционните власти за издаване на пасаван, който да послужи за извеждането му от страната. В същото време е сключил граждански брак с българска гражданка на 14.03.2022г. в [населено място], за което по преписката има приложено Удостоверение за сключен граждански брак с М. Ж. К.. Съпругата е подписала на 07.08.2025г. и нотариално заверена декларация, че със съпруга си живеят заедно в семейното им жилище, находящо се в [населено място], [улица], но в противоречие на декларираното от съпругата е представен договор за наем на недвижим имот от 04.06.2025г. С този договор мароканският гражданин наема за временно възмездно ползване недвижим имот в [населено място], [улица] за срок от 5 години, като на същата дата 04.06.2025г. наемодателката М. З. Й. е декларирала, че осигурява жилище и адресна регистрация на И. А.. Следователно, от документите към заявлението не става ясно на какъв адрес ще пребивава в страната ни заявителят. Изложеното дотук не представлява обстоятелство, релевантно по чл.10, ал.1, т.11 от ЗЧРБ, тъй като не съставлява нарушение на данъчното или трудовото законодателство, а такова по чл.10, ал.1, т.25. Според последната разпоредба, която не е посочена във формуляра за отказ, отказва се издаването на виза, когато на лицето е наложена принудителна административна мярка по чл. 41, освен ако не е допуснато доброволно завръщане. В становището на дирекция „Миграция“ обаче се съдържат още и данни, че по времето, когато мароканският гражданин е възпрепятствал изпълнението на наложената му ПАМ „Връщане в страната по произход“ (в периода 2018г. - 2025г.) той е осъществявал трудова дейност за работодател „Картаген – 2009“ ЕООД, а от 01.04.2025г. има действащ договор с „Бец транс“ ЕООД. При тези установени по делото факти съдът намира, че е доказано посоченото единствено правно основание за отказ по чл.10, ал.1, т.11 от ЗЧРБ .

Чл. 30, ал.2 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим определя процедура, според която консулските длъжностни лица издават или отказват издаването на виза за дългосрочно пребиваване след разрешение от дирекция "К. отношения" въз основа на мотивирано становище на службите за административен контрол на чужденците в Република Б. и Държавна агенция "Национална сигурност", освен в случаите по чл. 35, ал. 2. В случая, становището на Дирекция „Миграция“ е отрицателно, както и становището на ДА „Национална сигурност“ и въз основа на тях е постановен отказ от КДЛ, като в хода на съдебното производство не се представиха нови доказателства, които да опровергават изнесените в становищата данни.

Поради изложеното, неоснователно е възражението в жалбата за липса на мотиви за постановения отказ. Жалбата се явява неоснователна и недоказана и следва да се отхвърли.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал.2 от АПК Административен съд София - град, Първо АО, 11 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на И. А. – гражданин на М., чрез адв. Б. срещу Отказ от 19.12.2025г. за издаване на виза тип „Д“ на Завеждащ консулската служба на Република Б. в [населено място], К. М. по заявление, подадено на 19.09.2025г.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд, в 14-

дневен срок от съобщението до страните.

СЪДИЯ: